

[Indenrigsministeren]

er hengået 10 år, siden kommunalreformen blev gennemført. Det må være sådan, at det er de folkevalgte på egnen, der repræsenterer egnen ved officielle lejligheder. Det princip mener jeg skal fastholdes, og det skal udbygges derved, at de formelle roller, som amtmandsinstitutionen har haft, skal reduceres, sådan at det klart præciseres, at vi lever i et folkestyret land, hvor de, der repræsenterer den lokale befolkning, er de mennesker, der er valgt dertil. Det går både på det ydre og på enkelte andre ting.

Jeg finder ikke, det kan være rigtigt, at jeg skal gå ind i nogle synspunkter med hensyn til den lønmæssige placering og en række andre ting, der kunne interessere i forbindelse med redegørelsen. Allerede af den grund, at der her er tale om noget, der er forhandlingsstof imellem finansministeren og personaleorganisationerne, ville det nok ikke være rigtigt, at jeg overhovedet går ind på det. Men jeg vil godt sige, at der er andre ting i forbindelse med det personalemæssige, som bør overvejes. Det vil f.eks. være naturligt at undersøge mulighederne for at indføre en mere smidig personalestruktur, sådan at amtsfuldmægtige som led i deres uddannelse får mulighed for at gøre tjeneste i andre styrelser. Man kan også, synes jeg, med fordel åbne op for, at medarbejdere fra ministerierne kan blive udstationeret i statsamterne. Sådan en jobrotation kender man jo andre steder fra. Man har haft gode erfaringer med den, og jeg er ikke i tvivl om, at der også vil være fordele forbundet med at indføre det under en eller anden form for statsamternes vedkommende.

Fru Ingerlise Koefoed spurgte, om man ikke kunne have afsluttet overvejelserne før redegørelsen, Jo, det kunne man naturligvis, men så havde jeg måttet vente med at få en afklaring – i hvert fald på det principielle plan – af: hvordan tænker folketingsmedlemmet med hensyn til statsamterne? Jeg ville nok have følt det som lidt af et stykke spildt arbejde, og måske ville det også have været en belastning for mit forhold til folketingsmedlemmet, hvis jeg havde lagt en fuldt færdig redegørelse, hvor alting var gennemarbejdet, frem for folketingsmedlemmet. Sådan har jeg altså følt det. Det er muligt, at den vurdering er forkert, men jeg kunne i alt fald løbe den risiko, at det om ikke andet ville have været spildt arbejde.

Den sidste bemærkning skal være til hr. Knud Lind, der fremstiller problematikken meget enkelt: her kunne man spare 61 mill. kr. og udgifterne i forbindelse med 366 ansatte, det vil man ikke, og derfor er fremskridtspartiet imod. Jeg skal ikke forsøge på at gentage argumentationen, som andre har ført frem over for hr. Knud Lind, og som redegørelsen også klart fører frem, nemlig at der overhovedet ikke vil være tale om nogen besparelse ved andre løsningsmuligheder. Jeg kunne fristes til at citere i den forbindelse en ganske ny artikel, dateret 10. maj 1980, i Ugeskrift for Retsvæsen af højesteretsdommer Frants Thygesen. Han skriver i forbindelse med eventuelle særlige familiedomstole og statsamternes arbejde med behandling af ægteskabssager:

»Også jeg tror, at det ville være en dårlig idé at kaste sig ud i en sådan nyordning« – altså eventuelle domstolsbehandlinger af de familieretlige sager – »og afskaffe et bestående apparat, der nu ordner langt de fleste ægteskabssager enkelt og stort set hensigtsmæssigt. Hvis man af helt andre grunde absolut ville afskaffe statsamterne, burde man straks oprette en ny administrativ instans til behandling af ægteskabssager, så vidt muligt med udvidede beføjelser og med overtagelse af det personel, som hidtil har behandlet ægteskabssager. Familiedomstole ville også hos os« – og det er altså en sammenligning med de vesttyske forhold – »medføre brug af advokathjælp i langt større omfang end ved den hidtidige ordning; og advokatarbejde er ligesom alt andet personligt arbejde blevet langt dyrere i de sidste 20–30 år, hvad enten det skal betales af private eller af det offentlige. Mere betyder det, at sagsbehandlingen ved domstolene nødvendigvis vil være langsommere og tungere end den behandling, ægteskabssagerne nu får ved amterne, og at selve situationen foran en dommer let kan medføre strid om en del ting, som under mere formløse drøftelser kan klares i mindelighed.«

Det er synspunkter af den art, der for mit vedkommende har været helt afgørende i vurderingen af, om den væsentlige arbejdsopgave, som hedder behandling af ægteskabssager, bør ligge, hvor den ligger, og ikke søges henlagt til andre myndigheder. Men jeg har forstået, at der også kun er et enkelt